

Γράφει ο **Παναγιώτης Μαυροειδής**

Ας τα πάρουμε με τη σειρά.

1. Η πρώτη αρχή στον κόσμο των επιχειρήσεων και των “μεταγραφών” ανωτέρων διευθυντικών στελεχών είναι ότι δεν εξετάζεται κυρίως **το αντικείμενο** δραστηριότητας αλλά **ο ρόλος** που είχε κάποιος manager. Ένας καλός Διευθυντής Λειτουργιών είναι ένας καλός Διευθυντής Λειτουργιών. Το αν η εμπειρία του αφορά παραγωγή προφυλακτικών ή γάλατος ή διαφημίσεων, έχει μια κάποια σημασία, αλλά πολύ μικρή.

2. Η δεύτερη αρχή στην πρόσληψη ενός πετυχημένου **manager**, είναι ακριβώς να αναλαμβάνει πλήρως και αποφασιστικά τις ευθύνες του στο πλαίσιο της εξουσίας που του έχει δοθεί (από τα αφεντικά) και να μη μεταθέτει ή κλώθει τα θέματα στο όνομα κάποιων “συλλογικών” αποφάσεων. *“Δική σου η εξουσία, δική σου η απόφαση”*. Και ό,τι προκύψει. *“Η θα πάρεις χοντρό bonus ή θα φας το κεφάλι σου”*.

3. Ο Στέφανος Κασσελάκης μας έχει πει πως όχι απλά έχει επιχειρηματική πείρα, αλλά είναι τόσο πετυχημένος (στα 33 του!) ώστε να μη χρειάζεται να δουλέψει ποτέ ξανά στη ζωή του, διότι έχει σωρεύσει τεράστιο πλούτο. Άρα, αν μας λέει αλήθεια, ξέρει πολύ καλά τους δύο προηγούμενους κανόνες. Και τους εφαρμόζει.

4. Αν δούμε έτσι τα πράγματα, τότε ο manager από την Αμερική κινείται στο ΣΥΡΙΖΑ όπως ένας καλός manager που παίρνει μεταγραφή από μια εταιρεία σε άλλη. Είπαμε, το αντικείμενο δεν παίζει ρόλο αλλά η ικανότητα. Άρα η γκρίνια ότι **πριν έρθει στον ΣΥΡΙΖΑ** αρθρογραφούσε **υπέρ του Μητσοτάκη**, είναι εντελώς ακατανόητη στα αυτιά του.

5. Το θέμα λοιπόν – και σε αυτό έχει απόλυτο δίκιο ο Καρτερός- δεν είναι ο Κασσελάκης. Το θέμα είναι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ ως κόμμα, ειδικά μετά την κυβερνητική του θητεία, όχι απλά υπέστη πλήρη **αστική μετάλλαξη** (πόσα έχουμε ακούσει ως NAP περί σεχταρισμού, αριστερισμού κλπ για αυτή μας τη θέση!), αλλά κυριολεκτικά απέκτησε χαρακτηριστικά ενός **ιδιότυπου επιχειρησιακού club** διαμορφωμένου στη βάση της **κυβερνησιμότητας** (και του βολέματος βέβαια), **χωρίς ίχνος πολιτικών αρχών, έστω της ρεφορμιστικής αριστεράς**. Αντί να σαιρίζουν λοιπόν διάφοροι πρώην και νυν πρωτοκλασάτοι, ας συζητήσουν βαθύτερα όποιοι/ες αγωνιστές /ιες ήλιπζαν με αγνές προθέσεις (και τραγικές αυταπάτες) στον ΣΥΡΙΖΑ

6. Βλέποντας και τη γελοιότητα Αυγενάκη και τις κλωτσοπατινάδες Μητσοτάκη - Σαμαρά - Καραμανλή, γνωρίζουμε ότι ο πλήρης πολιτικός και ηθικός εκφυλισμός των αστικών κομμάτων, είναι γενικό φαινόμενο στο σύγχρονο καπιταλισμό. **Σχέσεις των δομών των κομμάτων με τον κόσμο** δεν υπάρχουν, ούτε καν με το δικό τους κόσμο. Οι αρχηγοί αντικαθιστούν το κόμμα (ακόμη και το ΚΚΕ παίζει σε αυτό το μοτίβο, αντιγράφοντας τα αστικά κόμματα). **Η επικοινωνία κυριαρχεί των προγραμμάτων.** Η εικόνα επιβάλλεται της **γραπτής, σαφούς δέσμευσης.**

7. Τέλος, ειπώθηκε πως ο Κασσελάκης μας έφερε στην εποχή της **“μετά - πολιτικής”**. Αυτός πάλι; και μόνο; Αυτό που αποτελεί κατάργηση της πολιτικής δεν είναι το tiktok των πολιτικών αρχηγών, αλλά **η εξορία της σύγκρουσης από την πολιτική.** Πολιτική σημαίνει εξ ορισμού σύγκρουση, διαπάλη, διαφορετικών ταξικών συμφερόντων και στρατηγικών. Όταν αυτό αφορίζεται ακόμη και από την αριστερά, τότε η μεν αστική πολιτική ως βίαιη άσκηση εξουσίας κινείται ανενόχλητα και κινδυνεύει μόνο από δικές της αντιφάσεις, η δε πολιτική με την ευρεία έννοια που την καταλαμβάνει ο πολύς κόσμος που δεν έχει φωνή, θα βρίσκει φαιές ή άλλες ξένες σημαίες, παντιέρες αποχής και παραίτησης, τελικά κυριαρχίας του ατομισμού, με δόσεις πολιτικών με π μικρό και τυφλά ξεσπάσματα .

8. Οφείλουμε **να μην υποκύψουμε** σε αυτές τις τάσεις. Η ανασυγκρότηση της έννοιας της **πολιτικής ως σύγκρουσης τάξεων** και ειδικά της εργατικής πολιτικής, **ανεξάρτητης πλήρως από την αστική,** ως του βασικού στοιχείου ενός **νέου απελευθερωτικού κομμουνιστικού κινήματος** και μιας **αντικαπιταλιστικής αριστεράς** που δε θα είναι **κατοικίδιο του συστήματος,** αποτελεί επείγουσα αναγκαιότητα